

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΕΝΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΟΖΑΡΤ

Ο μέγας μουσουργός Μότσαρτ, όταν ήταν ακόμη μαθητής του έ...

Ο Χάιντν δέχτηκε την πρόταση του μαθητού του και ο Μότσαρτ πή...

Ο Χάιντν το πήρε και γελώντας, για την απλοϊκότητα του μαθη...

Αλλά σε λίγο έφτασε ο ένας σημείο, στο οποίο στάθηκε μη μπο...

— Διάβολε, φώναξε ο Χάιντν. Τι είν' αυτό... πούθαλες εδώ, Μό...

Ο Μότσαρτ γέλασε βλέποντας την άμνηγανιά του δασκάλου του κ...

Όταν έφτασε στο μέρος όπου ο δάσκαλός τον ά...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΡΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΥ

— Για να μισήσει ή να διαφορήσει κανείς τα έ...

— Ο άνθρωπος, κάθε φορά που κάνει κάτι, π...

— Αν ένας κακός άνθρωπος γυρίσει στο δρόμ...

— Όταν είσαι δημοφιλής έναντι ενός άνθρα...

— Όταν βροίσκεσαι μόνος σου, να είσαι μετριώφρων. Όταν πλη...

— Όταν ένα πράγμα άτιμο όρχεται μπροστά στα μάτια σου, μην τό...

για μένα, κυρία.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Δεν θα πεθάνω, αν το θέλετε σεις. Ναι, αν δεν...

ΛΟΥΚΙΑ. — Ήταν, φαίνεται, μοιάω να σταντηθώμε στο κα...

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Δεν ήταν μοιάω. Την είχε έτοιμάσει ο Θεός τη...

ΛΟΥΚΙΑ. — Ο ένας για τον άλλον!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ναι. Ο ένας για τον άλλον. Έγώ θα ζήσω για...

ΛΟΥΚΙΑ. — Κι' εγώ θα ζήσω για να μην πεθάνετε εσείς.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Άκούτε τις καμπάνες; Ο Χριστός γεννιέται ά...

ΛΟΥΚΙΑ, (έντρομη). — Θεέ μου! Μη... Γυρίστε πίσω...

ΑΝΔΡΕΑΣ, (πετά την εικόνα που κρατούσε, στο ποτάμι). ---

ΛΟΥΚΙΑ, (πληγαιντας κι' αυτή προς το ποτάμι). — "Α, σταθήτε... Κάτι έξαχα κι'...

ΜΕΣΑΙΟΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΣ ΜΕΘΥΣΩΝ

Χ Από ένα παλαιότατο ανέκδοτο σπυροόρημα — του 17ου αιώνου Ισως —

Θεέ μου, δός μου δάκρυα, ποτάμια να χύσω

τόν μεθυσμένο άνθρωπον να κλάσω, να θηγήσω.

Άκουσε, μαύρε άνθρωπε, τί γίνεσαι όταν πίνεις

και τί σου κάνει το κρασί και γούρ δέν τό άρνεις:

Δαμιονομένος γίνεσαι και δέσμον δέν θέλεις,

ότι σε δίνει το κρασί και σ' δέν τό ήξείρεις.

Και όχι τούτο μοναχά, όπου πολλοί τό βλέπου,

άλλά και τό ρευσματιά, οι Ιατροί τό λέγου.

Όλα καλά εις την άρχην, όλα με εταίεζαν

και τό κρασί τό έφερε όλα εις συχασίαν.

Πρώτον έού εις την άρχην τώπινες μετροήμενον

και ύστερα τό ρούφαγες σάν βούδι διαραμένο.

Έρουφήεζες, έρουφήεζες, έγινες σάν γουρούνη

και δέν σε πλύνει, άθλιε, της Κρήτης τό σαπούνη.

Και όλοι σε περιγελούν, οι γούρ και οι νέοι,

ή δέ μάτην γυναίκα σου κλάθει και σε κλαίει.

Σε κλαίει ή γυναίκα σου, σε κλαίει και τό παιδί σου,

γιατ' έχασες τό είναι σου, έχασες τό μυαλό σου.

Ο βίτνος σου είνε βιαρός και στενωχορήμενος,

ο στόμαχος φροτύνεται, γίνεται ξηραμένο.

Σπυροόρηματα άναίσθητα έχεις όταν κομιάσει,

αν σου φωνάξει και τινάς φωνάξει στα φουάσι.

Είν' τό έχθηός σου άρκαστρον ή σχισμένη μέθη,

βοΐζου τα αυτά σου σάν μύλος στό άλλήδ...

Πόθεν να κάρω την άρχην, πόθεν να είπω πρώτα;

Όσο καλά άρχήσεα από αυτά τό ότα.

Αυτά βοΐζου και ήχον όσαν ποιά μελίσι,

έτσι τό έχαμεις έσύ με τό σνγλό μελίσι.

Τά χείρη σου ξηραίνονται, τά δόντια σου σαπίζου,

τα μάτια σου λισζονται, μελανοκοκκίζου,

δακρύνου και τοιμυλιάζου, τό στόμα σου σε-

(γυνοει, γυνοει)

άναγουλιάζει και ξερανά, όμπρός σου τά γενώει.

Τά νεύρα διαλύονται και χάνουσι τόν τόνον

και φέρουσι περιλάσιά και στό κεφάλι πόνον.

Όταν τά νεύρα σου ληθούν, χάνεις την δύναμίν σου,

άλοιοιφεί και γίνεται τρεμώδισ στο κορμί σου.

Έγνώρισεσ τώρα, μαυρέ, της μέθης την κατάρν,

με τό κρασί άπόκτησεσ τοί Κάιν την τρομάρν...

Η όψη γίνεται χλωμή και καταματωματωμένη,

όσαν την τζάμπαν γίνεσαι. Πίνε και μη σε νοιάζει.

Φουσκώνει, ανεβατίζεται κι' ύστερα κοκκινίζει,

όσαν τόν φροθρον γίνεται κι' ύστερα κτρινίζει.

Ο λάρνγγας φλογίζεται, ή γλώσσα παραίνει

και πατορίζει δέν ήμπορεί λόγια να λαλήη.

Κόπτεται ή άνατονη, φουσκώνει ή κοιλία,

άνασασμον δέν ήμπορείς να έξης μ' εύκολία.

Τά χείριά σου τρέκουσι, τά πόδια σου γλιστρούσι,

όσαν τών παιδών τών μικρών έδώ κι' έχει πατοίσι.

Στεγνώνει τό πλεμόν σου, πάλιν κρασί γυροει,

κι' έσύ σνγνάεις πίνοντας ή φλόγα περισσεύει.

Οι χρόνοι λιγοστεύουσι, καθώς ή μέθοσο δέν ζουσι.

Και πάλιν όσους ζήσουσι με άκραν δυστυχία,

γυνηή γυνη, γυνηός έσύ, γυνηά και τά παιδιά,

ξυπόλυτα, ξεσοκούφωτα και τετραχληλωμένα

και αν φροθνι και τίποτε ποικυλοπλοιομένα.

Από άλευρί τίποτε, μήτε σπυρί άλάτι,

άκόμη δέν εφροσκειται νερό εις τό κανάτι.

Εις τά βαπτισία και μαυλιά, βοιτήρια και λάδι

και στα σιταροκρίθαρα ποτινι δέν σωντάθει.

Φουροτύνει έχει ή ψυχή, φουροτύνει τό κορμί σου,

φουροτύνει και τό σάπι σου, φουροτύνει τό ποιγγί σου.

Άλλοι σου δίνου τό κρασί όχι πός σ' άγαπούσι,

άλλά να γίνης μασκαράς να σε περιγελούσι,

και σε σνχνοτοπίζουσι τάχα για τό κωλόν σου

και σ' όσαν άνόητος έχασες τό μυαλό σου

και πέφτες και κνλίσεαι σάν χοίρος στό κομιάσι.

Λοιπόν και ποίος άνθρωπον έσύ να σ' όνομάσει;...

Εικόνα από το ανέκδοτο σπυροόρημα.

ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Το μικρότερο τετράποδο του κόσμου είνε ο πυγμαίος...